

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιακόσα κι' ένα
κι' όλο τὰ συνειθισμένα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στὴν γῆν έδρεύομεν τῶν Παρθενώνων.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο—δὲ κ τὼ φράγχα εἶναι μόνο.

Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη—δέ κ α φράγχα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμιοῦ» ἀνελλιπή
πρὸς δύο εἰκοσάφραγχα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Δέκα τοῦ μηνὸς Φλεβάρη
κι' ὅλοι κι' ὅλαις 'στὸ ποδάρι.

Εἰκοσιτέσσερα σὺν ἑπτακόσα
καὶ διασκέδασις δαιμονιώσα.

Φαδουλῆς καὶ Πεικλέτος, ὁ καθένας νέτος δκέτος.

—ὁπὸ τὸ κάρο μας 'ψηλὰ τὸν σθέροκο μας θὰ βγάλωμε
καὶ τὸν Καρναβαλόμενο μὲ τρόπο θὰ σᾶς ψάλωμε.

Ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν Φασουλῆ
πέρα, λαέ μου κουρελῆ,
μαζὶ μὲ τὰ κουρέλια σου
καὶ μὲ τὰ ψευτογέλοια σου.

—φριζέτε, σφουρίτραις μας, φουσήξετε, τσαμπούναις,
ὅς πρέπουν γιὰ τὰ μούτρα μας γαϊδουριναῖς μουτσούναις.

—ἀνάβαλε δημοφιλή, Καρναβάλε βρεγμένε
καὶ καταλασπωμένε,
ὅς θωρεῖς ἀκίνητος καὶ χάσκωντας σὰν ξένος
τῶν μαχητῶν τὸ γένος;

—ἐμὴ 'στὴν πρωτεύουσα δὲν ἦλθες, δυστυχῆ,
ὅς ἔλουσε πατόκορφα τριήμερος βροχή.
—'π' ἡ δουλειά, Καρναβάλε, βούρκος παχὺς καὶ λέρα...
—τὰ δὴ τὰ χέρια σου κι' εὐλόγα μας, πατέρα,

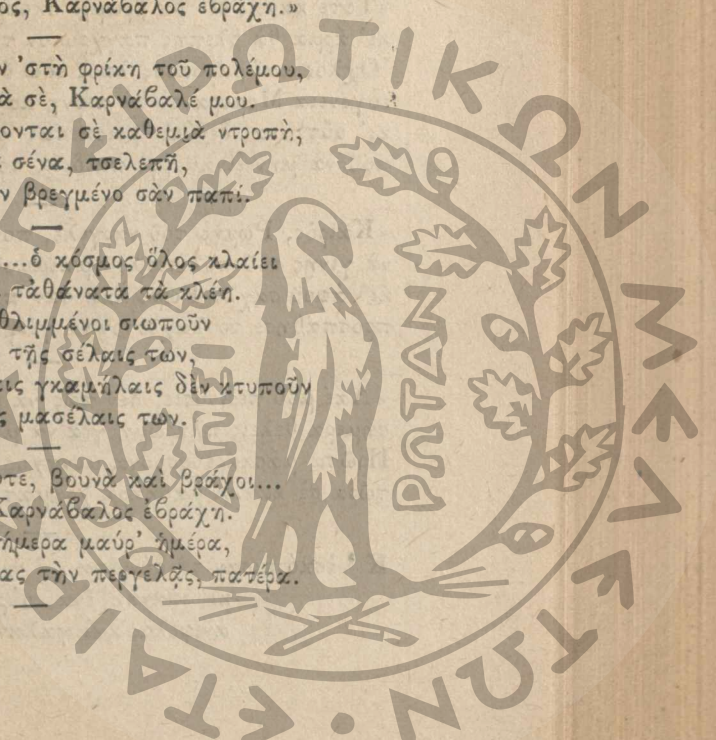
Κυριακὴ 'ξημέρωνε, μὰ τί φρικτὴ κατάρρα!...

Κυριακὴ 'ξημέρωνε, κι' ὁ κόσμος μὲ λαχτάρα
τῶν μασκαράδων 'πρόσμενε νὰ 'δῇ τὸν Βασιλέα,
μὰ μὲς' ἀπὸ τὸν Βόσπορο κι' ὡς κάτω 'στὸν Μαλέα
μούγγρισι' ἀκούστηκε βαρὺ: «θρηνεῖτε, Τουρκομάχοι,
ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμός, Καρναβάλος ἐβράχη.»

Μάτια, ποῦ δὲν ἐδάκρυσαν 'στὴ φρίκῃ τοῦ πολέμου,
ἐβούρκωσαν μὲ δάκρυα γιὰ σέ, Καρναβάλε μου.
Μούραις, ποῦ κρύαις φαίνονται σὲ καθεμιὰ ντροπῇ,
ἀπὸ θυμὸ 'κοκκίνισαν γιὰ σένα, τσελεπή,
ὅταν ἐμπρὸς σ' ἀντίκρυσαν βρεγμένο σὰν παπί.

Πὼς μᾶς θωρεῖς ἀκίνητος;...ὁ κόσμος ὅλος κλαίει
γιὰτὶ βροχὴ σοῦ 'λάσπωνε τὰ θάνατα τὰ κλέη.
Γαῖδάροι χρυσοστόλιστοι θλιμμένοι σιωποῦν
καὶ ρίχνουνε τῆς σέλαις τῶν,
κι' ἀληθιναῖς καὶ ψεύτικαὶς γκαμήλαις δὲν χτυποῦν
γιὰ σένα τῆς μασέλαις τῶν.

Κυριακὴ 'ξημέρωνε...κλάφτε, βουνὰ καὶ βράχοι...
Καρναβάλος ἐμούσκεψε, Καρναβάλος ἐβράχη.
Σήμερα μαῦρος οὐρανὸς, σήμερα μαῦρ' ἡμέρα,
μὰ βλέπω πὼς τὴ λύπη μας τὴν περγέλας, πατέρα.

Γιὰ κῦτταξε, Καρνάβαλε, τί συρφετός φρενήρης!...
ἀπὸ τὸν θρόνο σου ᾤψηλὰ θαρρῶ πῶς τὸν οἰκτεῖρεις.

Βλέπω νὰ μᾶς κυττάξεις
καὶ τέτοια μᾶς φωνάζεις:

«Ὅρσε, Ρωμηοί, 'στὸ γλέντι σας καὶ 'στὸ κουβαρνταλῆκι
[σας,
φτοῦ σας, Ρωμηοί, ποῦ 'φράγκεψε καὶ τὸ μασκαραλῆκι σας.

«Λαέ μου περιούσιε, λαέ μου κουρελῆ,
γιὰ τὴ χαρὰ σου θλίβομαι, τὸ κέφι σου μὲ πνίγει...
ἄλλοτε πλήρως 'φτηνὰ γιὰ νὰ γλεντοῦν πολλοί,
τώρα πληρόνεις ἀκριβὰ γιὰ νὰ γλεντοῦνε 'λίγοι.

«Λαέ μου περιούσιε μὲ φόρους φόρων ρέβεις
καὶ Καρνάβαλια Βενετιάς καὶ Νίτσας μοῦ γυρεύεις.
Λαέ μου περιούσιε, χαρὰ γιὰ σένα ποῦχω!
μὲ τοῦτο τὸν πολιτισμὸ λιγόνομαι 'στὰ γέλοια...
ἦταν καιρὸς, ποῦ παστρικός 'φοροῦσε καὶ ἓνα ροῦχο,
καὶ μόνο τὴν 'Απόκρια 'γλεντοῦσε μὲ κουρέλια.
Τώρα βρωμιάρης καὶ γυμνὸς ὅλο τὸν ἄλλο χρόνον
φροντίζεις νὰ στολίζεσαι 'στὰ Καρνάβαλια μόνο.

«Περιούσιε λαέ μου, γέλα πῆδα μιὰ χαρὰ,
καὶ θὰ 'δῆς καμμιὰ φορὰ
νὰ σκεπάζουνε τὴ ράχη τῆς γκαμῆλας τῶν Ἑλλήνων
τὰ χαλὰ τῶν Γοββελίνων,
καὶ ἡ γκαμῆλα νὰ χορεύη πὰ ντὲ κὰτρ εὐγενικά
καὶ μὲ φράκ ὁ γκαμνηλιάρης νὰ τῆς λὲγῃ Γαλλικά.

«Τέτοια ντιστεγιὰ γκαμῆλα ποῖς θὰ ζήσῃ νὰ τὴν 'δῇ;
ποῖς θ' ἀκούσῃ γκαμνηλιάρη Γαλλικά νὰ τραγουδῇ;
Τί καιροὶ σὰς περιμένουν!...δὲν θ' ἀκούτε τουμπέλεκι
καὶ νταούλι τοῦ σωροῦ,
καὶ κανεὶς τὸ γαϊτανάκι μὲς 'στους δρόμους δὲν θὰ πλέκῃ
δίχως δίπλωμα χοροῦ.

«Τότε νὰ 'δῆς 'Απόκρια!...θὰ λείψουν βαρβατίλαις,
μασκαραλῆκι πρόςτυχο καὶ σὰ 'βρωμερὸ,
καὶ αὐτοὶ, ποῦ ξεπαπούτσωτοι χορεύουν τῆς γκαμῆλαις,
καὶ αὐτοὶ γαλαζοαίματοι θὰ 'βγοῦν μὲ τὸν 'καιρὸ.

«Τότε κανεὶς δὲν θὰ βρωμᾷ σκουμπρί καὶ μπακαλιάρω,
καὶ ἄρμα θὰ βλέπῃς πάγχρυσον τοῦ Φασουλῆ τὸ κάρω.
'Ὀχλος καὶ βάρβαρος λαὸς ἐδῶ δὲν θ' ἀπομείνῃ,
εὐγένεια Μομορανσὺ θὰ πέρνῃ καὶ θὰ δίνῃ,
καὶ οὐτ' ἓνας δὲν θὰ 'βρίσκειται 'στὴ Ρωμηοσύνη μόνος,
ποῦ νὰ μὴν εἶναι, βρὲ παιδιὰ, τούλάχιστον Βαρόνος.

«Καιρὸς, Ρωμῆ τοῦ ναργιλέ, ποῦ 'μπρός μου κοκορεύεσαι,
νὰ γίνῃς τοῦ πολιτισμοῦ μαῖμου καὶ οὐρακούτάγκος,
καὶ ἀφοῦ σαχλο-Ρωμαίικα σὰν πρὶν δὲν μασκαρεύεσαι
προσπάθει νὰ γίνῃς ψευτο-Φράγκος.

«Λαέ μου περιούσιε, δὲν πᾶς νὰ μοῦ χαθῇς;
σήμερα θέλεις πληρωμὴ γιὰ νὰ μασκαρευθῇς.
Πρῶτα μασκαρεύσουνα μονάχος δίχως βία,
τώρα σὲ κάνουν μασκαρᾷ χρηματικὰ βραβεῖα».

Κι' ἐσκάρπισαν τὰ σύννεφα καὶ ἡμέρα φθάνει Τρίτη,
καὶ ἐφάνη 'ἓνας οὐρανὸς
ἀνέφελος καὶ γαλανός,

καὶ σάλπισμα παρήγορον πρὸς τοὺς Ρωμηοὺς κηρύττει
πῶς ὁ Καρνάβαλος θάλθῃ μὲ τὴν Καρνάβαλινά,
καὶ οἱ δρόμοι 'γίνηκαν γαλὶ, δὲν εἶχαν καββαλίνα.

Κι' εἶπα καὶ ἐγὼ 'στὴν Φασουλῆ: «πάρε τὴ φαμελιά,
καὶ πάμε νὰ ζεστάνουμε τὴν ραχοκοκκαλιά μας,
πάμε τὸν χαρτοπόλεμο καὶ ἐμεῖς νὰ τὸν κηρύξουμε
καὶ κομφετὶ νὰ πάρουμε καὶ κομφετὶ νὰ ρίξουμε».

Καὶ 'στὴν Ἐξέδρα 'πήγαμε...τί Καρνάβαλι πρέλιν
καὶ ἡ Φασουλίνα μοῦλεγε: «χωρὶς νὰ θέλῃς γέλα,
μὴν κάνῃς πιά τὸν σοβαρὸ
καὶ τὸν Ἱερεμία,
κάνε καὶ σὺ τὸν ζωηρὸ
νὰ δείξῃς εὐθυμία».

Χά! χά! τί διασκέδασις!...τί κόσμος καὶ εὐγενεὶς!
καὶ ἐπάλευαν τάρσενικά
μὲ τοῦ συρμοῦ τὰ θηλυκά,
καὶ οὐδέτερος δὲν ἔμενε 'στὸν πόλεμον κανεὶς.

Κι' ἐπεφταν χαρτιὰ βροχῇ,
καὶ ἦταν ἡ κυρία Χι,
καὶ ἦταν καὶ ἡ κυρία Κάππα σὰν κυρία Πομπαδούρ
καὶ ἓνα φόρεμα 'φοροῦσε, ποῦχε χρώμα σὰν γαϊδούρ,
καὶ ἦσαν καὶ ἄλλαι καὶ ἦσαν καὶ ἄλλαι
ἡρώιναις φλογεραῖς,
ποῦ τῆς 'βρίσκεις ὅπου σάλαις
καὶ χορὸς καὶ σουαρές.

Κι' ἔβλεπες τὸ κάθε μάτι φλογερὸ καὶ γουρλωμένο,
καὶ ἦταν καὶ ἡ Κατινίτσα σ' ἓν ἀμάξι στολισμένο,
καὶ ἦταν καὶ ἓνας μὲ σφουγγάρια, ποῦ μᾶς ἄρσε πῆλιν
καὶ ἄλλος ἦταν μπουκέτο μὲ κεφάλι σὰν γουλι,
καὶ ἦσαν καὶ πολλοὶς καρότσαις σὰν τρεχούμενοι μῦθοι
μὲ χρυσάνθεμα, μὲ ρόδα, καὶ τῆς ὥρας μενεξέδες.

Κι' ἦταν μία τοῦ Δροσίνη, ποῦ τῆς ἔπρεπε τὸ πρῶτον
πλὴν 'στῆς δράσεως τὸ σφρίγος
αἰσθανόμουν ἓνα ρίγος,
καὶ ἔλεγα πρὸς τὴν συμβίαν πῶς χρειάζομαι τσιρότο.

Μ' ἐκυττούσαν καὶ ἐκυττούσα,
μοῦ 'πετοῦσαν καὶ ἐπετοῦσα.
Τέτοια φέστα φημισμένη
καὶ τὴν πέτρα συγκινεῖ,
καὶ ἦταν χίτρινα ντυμένη
μιὰ γκαμῆλ' ἀληθινή.

Χὰ χά! τί διασκέδασις, τί χωρατὰ, τί σκώμματα!...
καὶ 'Ἀστυνομία 'γύριζε καὶ ἐφρούρει καὶ Στατὸς,
καὶ μὲ τὴν σκόνη τῶν χαρτιῶν ἐγέμιζαν τὰ στόματα
καὶ πολεμάρχους μερικὸς τοὺς ἔπιασ' ἑμετός.

Τσίσια, μαμμά, 'φωναζανε καὶ κάμποσα μουρέλια...
χὰ χά! τί διασκέδασις!...Ξεράθηκα 'στὰ γέλοια.
Καθένας 'πῆγε μασκαρᾷ νὰ 'δῇ τὸν γείτονά του
καὶ ἔτσι δὲν ἐμασκάρεψε κανεὶς τὰ μούτσουνα του.

Σκασμός, βρὲ γρουσουζικά,
νὰ 'δοῦμε τὰ ρέστα...
φινίτο λὰ μούζικα,
πασσάτα λὰ φέστα.

Βαστάτε τὰ τσίσιά σας, περὶδρομος, τέρατα,
ρομάνις ν' ἀκούσαμε, σφουρίγματα, κέρατα.
Καλὰ τὴν 'περάσαμε,
διαβῆκαν τὰ νέφη,
καὶ ἐφέτος ἐδράσαμε
μὲ σφρίγος, μὲ κέφι.

Ὅμως 'δῆτε μέσα σ' ὅλα
μιὰ μαῖμου κοκκινοκῶλα.
Θυμηθετὲ τὸν Δαρβίνο, σύγχρονοί μου Τουρκοφάγοι,
ποῦ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἐξ ἐκείνης τὸ παράγει.

Κι' ἂν αὐτὸ δὲν ἀληθεύῃ δι' ἀπάσας τὰς φυλάς,
πλὴν πιστεύω πῶς βεβαίως θὰ κατὰγετ' ἐκ μαῖμου
τῶν συγχρόνων χαρτομάχων ἡ περιβλεπτός Ἑλλάς,
ποῦ τοῦ κόσμου κάθε τόσο πιθηκίζει τοὺς συρμούς.

ὦ Καρνάβαλε πατέρα,
τί κοινῆς χαρᾶς ἡμέρα!

'Βγήκαν ὅλοι πανοικεῖ
καὶ ἔτρεχαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Νάταν πάντα τέτοια Τρίτη
νὰ μὴν 'κάνουμε δουλειά...
καὶ σὰν 'γύριζα 'στὸ σπῆτι
μ' ὅλη μου τὴ φαμελιά,
ἔτυχε καὶ ἂν τὸ καμίνι τῶν γραμματῶν νὰ περάσω
καὶ εἶδα 'μπρός μου τὸν Δεσπότη, τὸν Γρηγόρη μὲ τὸ ράσο,
καὶ ἔσκουζα 'στὴ φαμελιά μου μὲ 'φωγάρα δυνατή:
'φυλαχθῆτε μὴ μᾶς ρίξῃ καὶ ὁ Δεσπότης κομφετὶ».

Π.—'Ε! Καρνάβαλι, βρὲ παιδιὰ...λαὲ δὲν συγκινεῖσαι;
εἰ σὺ, ποῦ λιγερὸς περνεῖς,
θαρρῶ τὸ κράτος κυβερνεῖς,
γιὰ δαῖσε μου τὴ μύτη σου καὶ νὰ σοῦ 'πῶ ποῖς εἶσαι.

«Ελα, Κορριάτη λιγερὲ, νὰ μᾶς παρηγορήσῃς,
πές μας γιὰ σιδηρόδρομο τοῦ Πειραιῶς-Λαρίσης,
δεῖξέ μας νομοσχέδια γιὰ τὴν Ἀστυνομία
νὰ δείξῃς εὐθυμία».

Κυττάτε σέις, ἀγάλλματα Κυθέρων κεχηνότα,
καὶ τοῦτον μὲ τὸν θώρακα καὶ μὲ τὴν ρεδιγκότα.

Γιὰ τοῦτον ἀναψαν πυρσούς κι' αὐτοὶ ποῦ ζοῦν 'στὸν Ἄρη,
ἔχουν ἐκεῖνοι τὸνομα, κι' ἔχομ' ἐμεῖς τὴ χάρι.

Ἐ! σὺ, παπποῦ ξιφούλκησε, τὸν θώρακά σου σείσε...
σ' ἐγνώρισα καὶ μὴ γελᾷς, ὁ Θοδωράκης εἶσαι.

Πολεμικό μου πρόσωπο, σπαθί μου γυμνωμένο,
τὸ Κορδονάκι πλέκεται σὰν πέρσιν ξεφτισμένο.

Ξέρω καὶ σένα, ποῦ κρατεῖς λογαριασμῶν κοντύλι,
κι' ἀπὸ 'μπροστὰ καὶ 'πίσω σου χιλιάδες τρέχουν σκύλοι.

Γιὰ νὰ τιμᾷ τὸ διάβα σου τόση σκυλιῶν ἀντάρα
Σιμόπουλος θὰ λέγεται, καὶ ποῦ τὴν πᾶς τὴν κλάρα;

Ἐ! σεῖς, ποῦ τάξιμάτα κατέχετε τὰ πρῶτα,
τὸ Παρλαμένοτο 'βρώμησε τὰ νηστικά σας χνώτα.

Οἱ Τσελιγκάδες ἔρχονται, πηδοῦν ἀρνιὰ σιμά των...
τοὺς 'γνώρισα, τοὺς 'γνώρισα, καὶ ξέρω τὸνομά των.

Γνωστὸς μοῦ φαίνεται κι' αὐτὸς, ἀλλὰ γνωστὸς κι' ὁ δεῖ-
ἔ! ἔ! τί μούτσουνα γνωστὰ, [νὰς...]
ποῦ 'στὸν Καρνάβαλο 'μπροστὰ
πηγαίνουνε νὰ δώσουνε τῶν ἔργων των εὐθύνας.

Ποιὸς εἶναι τοῦτος ὁ κομψὸς μὲ τὸ γαγκλι 'στὸ μάτι;
ἔλατε νὰ γνωρίσωμε κι' αὐτὸν τὸν διπλωμάτη.

Φ.—Σ' ἐγνώρισ' ἀπὸ τὸ μονόκλ, Μινίστρε σοβαρὲ,
καὶ δὲς μου τὰ σερβίτσινα σου νὰ κάνω σουαρέ.

Π.—Ποιὸς τοῦτος ὁ μεγάλουτος, ποῦ μόλις χαιρετᾷ;
εἶναι κι' αὐτὸς ὁμογενὴς ἀπὸ τὸν Γαλατᾶ.

Ὅμογενεῖς, μωρὲ παιδιὰ, καὶ πάρετε δισάκια,
ἔδω φοροῦνε τὰ 'ψηλὰ, 'στὴν Πόλι τὰ φεσάκια.

Φ.—'Ἀπ' ὅλους τοὺς ὁμογενεῖς ὁ κύρ 'Ετέμ μ' ἀρέσει,
καὶ 'στὴν Ἀθὴν' ἂν ἔμπαινε δὲν θᾶβγαζε τὸ φέσι.

Π.— Ἐ! σὺ, μεγάλε κοιλαρᾶ
καὶ μακροχέρη μασκαρᾶ,
Ταμίας πρέπει νὰ γενῆς
ἢ καὶ Ἡγούμενος Μονῆς.

Φ.—Περνοῦν γραμματιζούμενοι, περνοῦν δασκάλων πλήθη,
καὶ σχολιάζεται πολὺ
τῆς Ἀθηνᾶς ἡ κεφαλὴ
πῶς ἔγινε μὲ τὸν καιρὸ σὰν νεροκολοκύθι.

Π.—Ἐνας τσολιᾶς, ποῦ 'χόρτανε φασοῦλι καὶ ρεπάνι
καὶ μὲ ρετσίνα 'πέρασε,
τοῦ 'κάπνισε μὲ τὸ στανεῖο τὸν εὐγενῆ νὰ κάνῃ,
κι' ἤπιε λικέρ κι' ἐξέρασε.

Φ.— Ἀπὸ τῆς γῆς τάνθρωπινὰ
μ' ἀρέσει τὸ γαῖδοῦρι,
κι' ἀπ' ὅλα τὰ θαλασσινὰ
προκρίνω τὸν Βουδούρη.

Π.—Ἐπιθεώρησις Στρατοῦ προλέγεται μεγάλη,
πῶς θάχωμε προβιθασμοὺς κανεῖς μὴν ἀμφιβάλλῃ.

Φ.—Μὲς 'στῆς τρελλῆς Ἀπόκρηας τὰ τόσα θεοπάλαβα
φωτοχυσία 'κύτταξα καὶ μὲς 'στὸ Κεντρικὸ,
καὶ πρὶν 'ρωτήσω νὰ μοῦ 'ποῦν μονάχος ἐκατάλαβα
πῶς ἔχει διασκέδασι καὶ μπάλο-ποντικὸ.

Π.—Σέρνουν οἱ κλέφταις τὸ χορὸ καὶ δείχνουν ἀσπραῖς
τὸν σέρνουν κι' οἱ φιλότιμοι μὲ τηγανιοῦ μουντζούρακις [μούρακις]

Φ.—Χαρῆτε καὶ χορεύουνε, τζάκια προνομιοῦχα,
ἔμωσ κι' ἡ φτώχεια μιὰ χαρὰ
χορεύει σὰν τρανὴ κυρὰ,
κι' εἶν' ἐξ ἀνάγκης ντεκολτὲ, γιὰτὶ δὲν ἔχει ρούχα.

Π.— Ἀχ! οὐρανὲ, ποῦσαι 'ψηλὰ,
χρυσὴ νὰ φέξῃ 'μέρα,
κι' ἂν θέλῃς σώνει καὶ καλὰ
νὰ βρέξῃς ἔδω πέρα
νὰ ποτισθῶν τὰ χόρτα μας κι' ἡ κιτρονεραντζιὰ,
κύττα λαὸ γονυπετῇ
καὶ βρέξῃ μόνο κομφετί,
γιὰ νὰ μὴν ἀγοράζωμε 'στοῦ Πάλλη καὶ Κοτζιᾶ.

Καὶ καμπόδαῖς ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Νά! τοῦ Πολέμη 'βγήκανε τ' «Ἀλάβαστρα», ποιήματα
ἐμπνεύσεως ἀληθινῆς σφριγῶντ' ἀποκυήματα,
μὲ φαντασίαν φρίσσουσιν καὶ πάθος καὶ ψυχὴν,
ποῦ τὴν πτωχὴν μας ποίησιν τιμοῦν κατ' ἐξοχὴν.
Σακελλαρίου τύποις, ὅλα χαριτωμένα...
τὸν ποιητὴ τὸν ξέρετε καλλίτερ' ἀπὸ 'μένα.

Δαμπρὰ τὰ «Παναθηναῖα», τὸ Περιοδικὸν
Μιχαηλίδη Κίμωνος σὰν Εὐρωπαϊκόν.
Εἰκόνων πλοῦτος ἀπειρος, μεγάλη πολυτέλεια,
κι' ἀκρίβεια κι' ἐντέλεια,
καὶ γλαφυρότης ὕλης
τὰ μάλιστα ποικίλης
μὲ ποιητῶν καὶ μὲ πειρῶν ὀνόματα γνωστὰ,
κι' ὁ Φασουλῆς πρὸς ὅλους σας θερμῶς τὸ συνιστᾷ.

Διηγήματα θὰ 'βγοῦνε τεχνικώτατα γραμμένα
κι' ἐξαιρετῶς τυπωμένα.
Τὰ συνέγραψεν ἐκεῖνο τὸ καλεῖται τὸ γνωστὸ
Ξενοπούλου τοῦ Γρηγόρη, καὶ θερμῶς τὰ συνιστᾷ.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλακίπα πατριῶτων,
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.